Република Србија
УПРАВНИ СУД
17 У 10477/12
13.05.2015. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Живане Ђукановић, чланова већа, са судским саветником Тијом Бошковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца А.А. Из ..., ... и Б.Б. из ..., ..., против туженог Секретаријата за имовинско - правне послове, грађевинску и урбанистичку инспекцију града Београда - Сектор за другостепени управни поступак, Београд, ради поништаја решења XXI -05 број: 360.1-65/2012 од 30.05.2012. године, уз учешће заинтересованог лица В.В. из ..., ..., у предмету обезбеђивања одговарајућег стана ради пресељења закупца, након усмене јавне расправе одржане дана 13.05.2015. године, у нејавној седници већа одржаној дана 13.05.2015. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Секретаријата за имовинско - правне послове, грађевинску и урбанистичку инспекцију града Београда - Сектор за другостепени управни поступак, Београд XXI -05 број: 360.1-65/2012 од 30.05.2012. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда у Београду 12 У 18933/10 од 09.02.2012. године, одбијен је захтев тужилаца, сувласника на по ½ четворособног стана на првом спрату, десно од главног улаза зграде у ..., ул. ..., раније ..., број ... да општина Земун обезбеди одговарајући стан ради пресељења В.В., закупца на предметном стану.

Тужбом којом су покренули овај управни спор тужиоци оспоравају законитост решења туженог органа због учињених повреда правила поступка, нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводима тужбе указују на пропусте управних органа учињене у проведеном поступку, непоштовање законских прописа и законом прописаних рокова за поступање по захтеву тужилаца као и на непоштовање правних схватања и примедаба суда изражених у раније доношеним пресудама у овој правној ствари. Наводе такође да је доносећи одлуку, као у диспозитиву оспореног решења, тужени орган повредио одредбу члана 42. Закона о становању на штету тужилаца, имајући у виду да је овом

одредбом закона прописана обавеза општине да обезбеди стан за пресељење носиоца станарског права на стану у својини грађана, када захтев за пресељење поднесе власник који је тај стан стекао као усељив пре 26.12.1958. године, односно наследници тог власника, а који услов су тужиоци испунили, имајући у виду да су предметни стан наследили од свог деде Г.Г., који је кућу у којој се налази предметни стан саградио 1927. године. Такође наводе да се у конкретном случају није могла применити одредба члана 43. Закона о становању, којом одредбом је прописано у којим случајевима општински орган надлежан за стамбене послове може да одбије захтев власника с обзиром на то да се у односу на тужиоце не може применити ниједан од три прописана услова. Оспоравајући правилност утврђеног чињеничног стања тужиоци указују да се у оспореном решењу нетачно наводи да је тужиља Б.Б., као сувласник ½ предметног стана, стекла у својину други стан у улици ... бр. ... у Земуну уговором о откупу стана закљученим са Скупштином града Београда јер је стан у коме живи тужиља откупио њен супруг Д.Д. који је и власник стана, а да тужилац А.А. није откупио стан у друштвеној својини, већ је стан у коме станује са породицом стекао наслеђем након смрти своје мајке и то у делу од ½ стана, и куповином друге половине стана од власника који је тај део стекао наслеђем. Тужиоци такође наводе да приликом доношења оспореног решења тужени орган није правилно проценио стамбене потребе породице тужиоца А.А. и његове вишечлане породице чинећи на тај начин дискриминацију према тужиоцима, с обзиром да се у списима предмета налази решење Четвртог општинског суда у Београду бр. П-Р1-240/97 којим је одређен В.В. за закупца стана, након исељења његовог оца Ђ.Ђ. (претходног носиоца станарског права) са супругом, у стан који је Ђ.Ђ. купио, при чему су првостепени органи при доношењу решења прихватили чињеницу за увећане стамбене потребе претходног корисника стана и дали му за право да настави да користи стан тужилаца. Како са наведених разлога налазе да је оспореним решењем повређен закон на штету тужилаца, предлажу да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење, те својом одлуком реши у складу са захтевом тужилаца, тако што ће обавезати општину Земун да обезбеди одговарајући стан ради пресељења В.В., закупца стана, са члановима породичног домаћинства из стана у сувласништву Б.Б., рођене ... и А.А., а који се налази у кући у улици ... бр. ... у ... на првом спрату десно од главног улаза зграде.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице В.В. није доставио одговор на тужбу која му је према повратници у списима предмета достављена на одговор дана 06.09.2012. године.

Како је одредбом члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), прописано да је усмена јавна расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима, то је Управни суд дана 13.05.2015. године, одржао усмену јавну расправу у присуству тужиоца А.А., а у одсуству уредно позваних тужиље, туженог и заинтересованог лица.

Тужилац је у речи на усменој расправи остао у свему при наводима истакнутим у тужби и тужбеном захтеву, као и при свим наводима, изјавама и поднесцима датим током управног поступка. Навео је да има троје пунолетне деце која са својим породицама немају решено стамбено питање, услед чега имају додатне трошкове становања, а онемогућено им је да станују у стану тужилаца који је њихово власништво од изградње. Сматра да су учињене повреде поступка, тиме што у законом

прописаном року поступак није спроведен, јер су управни органи непотребно поступак одуговлачили. Предложио је да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и реши управну ствар тако што ће наложити општини да исели заинтересовано лице В.В. из спорног стана.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа ове управне ствари, као и навода изнетих на одржаној усменој јавној расправи нашао да је тужба основана.

Из списа предмета и оспореног решења произлази да је поступак у овој правној ствари започет захтевом тужилаца, као сувласника на ½ неусељивог, четворособног стана, на првом спрату, десно од главног улаза зграде у улици ... бр. ... у ..., који су тужиоци поднели дана 20.06.1990. године надлежном органу општине Земун са предлогом да општина Земун из фонда станова којима располаже обезбеди стан за исељење Ђ.Ђ., носиоца станарског права са свим члановима породичног домаћинства, у складу са чланом 37. тада важећег Закона о стамбеним односима. У току поступка утврђено је да се Ђ.Ђ. преселио у други стан и тиме решио своје стамбено питање а да су тужиоци наставили да воде поступак ради исељења В.В., сина Ђ.Ђ., који је са члановима свог породичног домаћинства наставио да користи предметни стан. Из списа такође произлази да је поступајући по наведеном захтеву првостепени орган донео решење број: 360-757/90-6 од 01.12.2004. године којим је одбијен захтев тужилаца, а да је решењем туженог органа XXI-14 број: 360.1-388/04 од 26.01.2005. године одбијена и њихова жалба изјављена против тог првостепеног решења. У управном спору покренутом по тужби тужилаца против напред наведеног решења другостепеног органа од 26.01.2005. године Окружни суд у Београду је пресудом У.бр.514/05 од 18.11.2005. године уважио тужбу тужилаца и поништио решење туженог органа од 26.01.2005. године, након чега је тужени у извршењу пресуде суда донео ново решење XXI-14 број: 731.2-49/05 од 06.02.2006. године и истим поништио решење првостепеног органа од 01.12.2004. године и предмет вратио том органу на поновни поступак и одлуку. У поновном поступку првостепени орган је поново одбио захтев тужилаца решењем број: 360-55/2007-6 од 07.06.2007. године које је поништено решењем туженог органа XXI-05 број: 360.1-244/07 од 29.09.2007. године. Након поништаја решења првостепеног органа од 07.06.2007. године изостала је одлука првостепеног органа по захтеву тужилаца, због чега су тужиоци прво поднели жалбу због ћутања управе, по њиховом захтеву а потом и тужбу у управном спору против туженог због недоношења одлуке по њиховој жалби због непоступања првостепеног органа, који поступак је окончан доношењем пресуде Управног суда 12 У. 18933/10 од 09.02.2012. године, којом пресудом је суд уважио тужбу тужилаца и поништио накнадно донето решење туженог органа од 17.11.2011. године, са образложењем да је увидом у списе предмета утврђена повреда одредбе члана 236. Закона о општем управном поступку, која се односи на поступање другостепеног органа по жалби када првостепено решење није донето, јер тужени орган у проведеном поступку није утврдио оправдане разлоге са којих првостепени орган не поступа по захтеву тужилаца, због чега су се по налажењу суда стекли услови да тужени, као другостепени орган, сам реши предметну правну ствар применом одредбе члана 236. став 2. Закона о општем управном поступку. У извршењу наведене пресуде тужени орган је на основу члана 50. став 3. Закона о становању ("Службени гласник РС", бр. 50/92), члана 55. став 3. Одлуке о градској управи града Београда ("Службени лист града Београда", бр. 51/08...45/11) и чл. 215. и 236. став 2. Закона о општем управном поступку

("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/10), донео оспорено решење којим је одбио захтев тужилаца да општина Земун обезбеди одговарајући стан ради пресељења В.В., закупца на предметном стану. Дајући разлоге за донету одлуку тужени орган је у образложењу оспореног решења навео да је у конкретном случају утврђено да је тужиља Б.Б., сувласник трособног стана у улици ... бр. ..., који стан је стекао у својину њен супруг на основу Уговора о откупу, а да тужилац А.А. има право власништва на четворособном стану површине 98м2 у улици ... бр. ... у ..., због чега се по налажењу туженог нису стекли услови да се у складу са одредбом члана 42. став 1. Закона о становању тужиоцима, као подносиоцима захтева, обезбеди стан за пресељење лица из стана који је у њиховом власништву, указујући притом да је према наведеном законском пропису предвиђено да право првенства за обезбеђење стана за пресељење носиоца станарског права има лице које нема решену стамбену потребу на територији Републике.

Одредбом члана 37. став 1. Закона о стамбеним односима („Службени гласник РС“, број 12/90) по којој је започет поступак у овој правној ствари било је прописано да ради задовољења личних и породичних стамбених потреба, сопственик породичне стамбене зграде или стана може да захтева исељење носиоца станарског права који у тој згради, односно стану станује, под условом да носиоцу станарског права обезбеди други стан, а ставом 5. истог члана да ако сопственик не може да обезбеди стан по одредби става 3. овог члана, такав стан дужна је да обезбеди општина из фонда станова којима располаже по одредбама члана 13. овог закона.

Одредбом члан 46. став 1. Закона о становању ("Службени гласник РС" број 50/92) је прописано да по захтевима поднетим за исељење носилаца станарског права из станова у својини грађана, по члану 37. Закона о стамбеним односима који је престао да важи даном ступања на снагу овог закона, по којима није донето првостепено решење, решаваће се по овом закону.

Одредбом чл. 42. став 1. Закона о становању је прописано да је општина дужна да до 31. децембра 2000. године обезбеди стан за пресељење носиоца станарског права на стану у својини грађана, када захтев за пресељење поднесе власник који је тај стан стекао као усељив пре 26. децембра 1958. године, односно наследници тог власника. Право првенства за обезбеђење стана за пресељење носиоца станарског права има лице које нема решену стамбену потребу на територији Републике.

Код напред наведеног, по оцени суда, основано тужиоци тужбом оспоравају законитост решења туженог органа и правилност поступка у коме је решење донето. Ово стога што из образложења решења туженог органа, осим описаног тока поступка, не произлази закључак суда да је тужени у поновном поступку отклонио недостатке на које је било указано пресудом Окружног суда у Београду У бр. 514/05 од 18.11.2005. године и решењем туженог XXI - 05 број: 360.1-244/07 од 29.09.2007. године, и поуздано утврдио услове за признавање траженог права. Ово тим пре што је наведеном одредбом члана 42. став 1. Закона о становању ("Сл.гласник РС" бр.50/92) на коју одредбу се тужени позвао у образложењу решења прописана обавеза општине да до 31.12.2000. године обезбеди стан за пресељење носилаца станарског права на стану у својини грађана, када захтев за пресељење поднесе власник који је тај стан стекао као усељив пре 26.12.1958. године, односно наследници тог власника (који услов су тужиоци неспорно остварили), при чему је наведеном одредбом закона само право првенства за обезбеђење стана, прописано у

корист лица које нема решену стамбену потребу. Осим наведеног, одредбом члана 43. истог закона прописани су случајеви у којима ће општински орган одбити захтев за обезбеђење стана, у вези са којим условима тужени такође не даје разлоге у образложењу оспореног решења, на шта тужиоци основано тужбом указују. Само паушално навођење да је тужиља Б.Б. сувласник трособног стана, који је стекао у својину њен супруг по основу Уговора о откупу, а да је тужилац А.А. власник четворособног стана од 98м2, не води ка тврдњи да у конкретном случају нису испуњени услови за признавање траженог права у смислу члана 42. став 1. Закона о становању, на којој тврдњи је заснована одлука туженог органа.

Поступајући на наведени начин и не дајући јасне разлоге за донету одлуку, тужени је повредио одредбу члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, којом је прописано да образложење решења садржи кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву, коју је у поновном поступку дужан да отклони.

Управни суд је оценио да у конкретном случају нема услова да суд по захтеву тужилаца, одлучи у овој правној ствари доношењем пресуде у спору пуне јурисдикције, у смислу члана 43. став 1. Закона о управним споровима, имајући у виду природу ове правне ствари и околност да утврђено чињенично стање не пружа поуздан основ за то.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је, применом одредаба члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде, стим што су примедбе суда изнете у овој пресуди обавезне за тужени орган, у смислу одредбе члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 13.05.2015. године, 17 У 10477/12

Записничар **Председник већа – судија**
Тија Бошковић,с.р. **Душица Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МП